

Arrest

nr. 81 880 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die allen verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaten D. ANDRIEN & E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 21 februari 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 22 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoekers deden op 25 maart 2010 uitdrukkelijk afstand van hun asielaanvraag en keerden naar Servië terug.

1.3. Verzoekers kwamen op 8 mei 2011 wederom toe op Belgisch grondgebied en dienden op 9 mei 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 oktober 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Naar aanleiding van hun beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest van 4 januari 2012 de afstand van geding vastgesteld (RvV 4 januari 2012, nr. 83 199).

1.5. Verzoekers dienden op 26 januari 2012 een derde asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 26 januari 2012 beslissingen houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde / de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26.01.2012

Overwegende dat betrokkene op 22.02.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 25.03.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing tot afstand. Overwegende dat betrokkene op 09.05.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 18.10.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 06.01.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 26.01.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst na zijn laatste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkenes vorige asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene een oproepingsbrief voorlegt. Overwegende dat in deze oproepingsbrief niet vermeld staat omwille van welke zaak hij zich dient aan te bieden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij wordt opgeroepen omdat hij betrokken raakte bij een verkeersongeval met een dienstwagen van de gendarmerie. Overwegende dat het CGVS oordeelde dat dit verkeersongeval met de gendarmerie van gemeenrechtelijke aard is en niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact en contact via het internet met zijn broer vernomen heeft dat er in januari 2012 een huiszoeking werd uitgevoerd in het huis van betrokkene. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene zijn paspoort voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds een paspoort en het CGVS betrokkenes identiteit niet betwist. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980,

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

“(…)”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“(…)”

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de genaamde (...)*

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26.01.2012

Overwegende dat betrokkene op 22.02.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 25.03.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing tot afstand. Overwegende dat betrokkene op 09.05.2011 een tweede asielaanvraag indiende die op 18.10.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 06.01.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 26.01.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst na haar laatste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkenes tweede asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot S.(...) V.(...) in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de derde asielaanvraag van haar echtgenoot op 26.01.2012 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering tot in overwegingname' (I3quater). Overwegende dat betrokkene haar paspoort en dat van haar kinderen voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij haar vorige asielaanvraag reeds paspoorten van haar en haar kinderen voorlegde en het CGVS betrokkenes identiteit niet betwist. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

*In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht. Ten slotte stellen verzoekers een manifeste appreciatiefout vast. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"(...)

Krachtens het eerder vermeld artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980:

«De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen... ».

Deze bepaling kent de Minister een appreciatiebevoegdheid toe die zich beperkt tot het onderzoek van het nieuwe karakter van de aangehaalde elementen: hij dient na te gaan of de voorgelegde elementen die als nieuw voorgehouden worden, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure of een nieuw bewijs van een voormalige situatie voorstellen en na te gaan of de vreemdeling niet in staat was om deze elementen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag aan te brengen (Raad van state, arrest nr. 88.870 van 11 juli 2000, nr. 67.455 van 9 juli 1997 en nr. 101.288 van 29 november 2001; nr. 94.374 van 28 maart 2001 nr. 94.499 van 3 april 2001; nr. 104.572 van 12 maart 2002.).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, T. en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Daar waar de functie van tegenpartij zich volgens vaste rechtspraak beperkt tot twee cumulatieve onderzoeken:

1) Nagaan of de voorgelegde elementen die als nieuw voorgehouden worden, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure of een nieuw bewijs van een voormalige situatie voorstellen

2) Nagaan of de vreemdeling niet in staat was om deze elementen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag aan te brengen ondergaat verwerende partij geen enkel van deze onderzoeken en besluit uiteindelijk toch tot een weigering van deze nieuw elementen.

Aangaande de brief van de VZW Cap Migrants (stuk 3)

Opvallend is dat op die brief nergens een antwoord te vinden valt. Verzoekers hadden zich laten bijstaan en hadden hun tweede asielaanvraag zorgvuldig voorbereid. Ze hadden juridische opmerkingen laten gelden die zonder antwoord blijven in schending van de motiveringplicht.

Er werd ook expliciet een onderdeel van het "tussenarrest" overgenomen om aan te tonen in welke zin dit nieuw document juist wel het CGVS en Uw Raad tot een ander besluit had kunnen leiden. Ook bevat deze brief interessante informatie over de actuele vrees van verzoekers.

De oproepings brief van de rechtbank

Ten eerste, zoals uitgelegd in de brief van de VZW, verweet Uw Raad aan verzoekers dat ze niet in staat waren om maar enig begin van bewijs bij te brengen van het bestaan van een rechtzaak.

Door de oproepingbrief bij te brengen na dit tussenarrest, kan er enkel besloten worden dat er een nieuw element aantoonde dat "wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980".

De oproepingsbrief is een nieuw bewijs van een voormalige situatie, betreft de problemen die verzoeker in zijn land kent, en kon niet tijdens de laatste fase van de voormalige asielaanvraag aangebracht worden.

Ten tweede, kaart verwerende partij aan dat de oproepingsbrief niet vermeldt omwille welke reden verzoeker zich moet aanbieden bij de rechtbank. Volgens de brief van de VZW, is de rechtbank een speciale rechtbank voor "politiezaken". Net zoals in België, worden verkeersongevallen door de Politierightbank geregeld. Men kan afleiden uit de oproeping tot welke rechtbank verzoeker zich moet wenden zodanig dat het motief zo duidelijk wordt. Ook in België vermeldt de oproepingbrief van een rechtbank niet de motieven waarom men voor de rechtbank moet verschijnen.

Bovendien, gaf verzoeker zelf nog uitleg over de oproepingsbrief.

Verwerende partij moet niet enkel rekening houden met neergelegde documenten maar tevens met de verklaringen van verzoeker.

In elk geval, is de bestreden beslissing volledig in tegenstrijd met de rechtspraak van Uw Raad die beoordeeld heeft dat: "De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput... (RVV, 1 april 2011 nr. 59.178)"

In die zin begaat tegenpartij een machtsoverschrijding door zich te substitueren aan het Commissariaat generaal. Inderdaad, enkel deze laatste is bevoegd om zich uit te spreken over de uiteindelijke vrees voor vervolging die voortvloeit uit het neergelegd document.

Zo staat vast dat: « En tout état de cause, l'Office des Etrangers ne peut estimer que ces documents ne viennent pas rétablir la crédibilité du récit fourni par l'interessé lors de sa demande d'asile. La partie défenderesse ne peut se prononcer sur une dimension de la demande d'asile du requérant qui est manifestement étrangère à l'appréciation du caractère nouveau des éléments présentés par le requérant et, partant, étrangère à la compétence du délégué du Ministre de la migration et d'asile en la matière. » (R.V.V.n° 34 924 du 27 novembre 2009)

Ten derde, beweert verwerende partij :“dat dit verkeersongeval met de gendarmerie van gemeenrechtelijke aard is en niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming”.

Naast het feit dat verwerende partij zich weer volledig uitspreekt over de gegrondheid van de asielaanvraag (lees de rechtspraak hierboven), begaat ze een manifeste appreciatiefout en schendt ze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zodra er geen link met de vijf motieven van de Conventie van Genève gevonden kan worden maar er toch een reëel risico bestaat tot het oplopen van een ernstige schade bestaat, dient de kandidaat vluchteling bescherming geboden te worden in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Laten we er ook nog aan herinneren dat de brief van de VZW Cap Migrants uitlegde dat verzoeker vermeldde opgeroepen te zijn omwille van zijn Albanese herkomst, wat wel te linken valt met de Conventie van Genève.

In elk geval en ook zou de rechtzaak van gemeenrechtelijke aard zijn, (wat niet door verwerende partij bepaald kan worden), zou het niet ipso facto kunnen leiden tot een weigering van bescherming op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De huiszoeking

Verzoeker vernam via zijn broer dat hun huis in januari doorzocht werd. Op zich, brengen verzoekers geen document hiervan, wat in een zulk geval begrijpbaar is. Zelden laten de autoriteiten papertjes achter als ze een huis illegaal doorzoeken. Nergens na lectuur van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan besloten worden dat een nieuw element per se een nieuw document moet voorstellen.

De verklaringen van verzoeker moeten samengenomen worden met de bestaande documenten (in casu de oproeping) en de in de vorige asielaanvraag afgelegde verklaringen. Het is bijgevoegd hoogst waarschijnlijk dat de vervolgers van verzoekers hen thuis komen opzoeken.

Deze huiszoeking vond plaats na de laatste fase van de procedure waarin verzoekers ze kon brengen en betreft hun vrees voor vervolging. Bijgevolg, zijn de voorwaarden vervuld om dit feit als een nieuw element te beschouwen.

Door dit niet te doen, schendt verwerende partij de in het middel aangehaalde rechtbepalingen.

In ieder geval, is verzoeker zeker en vast niet in staat om te begrijpen waarom die gegevens niet als nieuw beschouwd kunnen worden zodanig dat tevens een schending van de motiveringplicht begaan werd.(...)”

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet schrijft voor dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers verzuimen te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 48/3 van de vreemdelingenwet zouden schenden.

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissingen vermelden artikel 51/8 van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.6. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekers in het kader van hun derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hadden aangebracht zodat hun asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

3.7. Blijkens het administratief dossier legden verzoekers bij hun derde asielaanvraag op 26 januari 2012 hun paspoorten neer en een convocatie d.d. 13 januari 2012 waarin vermeld wordt dat eerste verzoeker zich moet aanbieden in de hoedanigheid van beschuldigde op 14 februari 2012.

Naar aanleiding van het gehoor in het kader van hun derde asielaanvraag verklaarde eerste verzoeker het volgende: *“Vandaag leg ik een arrestatiebevel voor, opgemaakt op 13.01.2012, waarin staat dat ik me als beschuldigde moet aanbieden bij de rechtbank in Vranje. Ik kan het document niet helemaal lezen. Ik heb het wel laten vertalen maar de vertaling ligt nog bij mijn advocaat en mijn sociaal assistent. Volgens tolk 113 luidt de titel van het document: “convocatie van de beschuldigde”. Betrokkene zijn naam wordt vermeld. Hij moet zich aanbieden in hoedanigheid van beschuldigde op 14.02.2012 om 10u30 voor de onderzoeksrechter. Wanneer hij zich niet aanbidt, dan zal hij worden meegenomen door de politie. Hij heeft nu het recht om een persoon mee te nemen die hem kan verdedigen. Op de achterkant van het document wordt herhaald dat wanneer betrokkene zich niet aanbidt, hij zal worden meegenomen door de politie. Ook wanneer een getuige wordt opgeroepen en zich niet aanbidt, zal hij ook worden meegenomen. Mijn broer heeft dit document aan een persoon gegeven die naar België kwam. Ik heb het document gekregen op 18.01.2012.”* Op de vraag waarom hij werd opgeroepen, antwoordde eerste verzoeker het volgende : *“Ik heb bij mijn eerste verhoor reeds verteld dat ik betrokkene raakte bij een auto-ongeval met een dienstwagen van de gendarmen. Ik word nu door de gendarmes beschuldigd dat ik het ongeval heb veroorzaakt.”* Vervolgens werd eerste verzoeker gevraagd waarvoor hij vreesde indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Eerste verzoeker verklaarde wat volgt: *“Ik ben in Servië niet veilig. De situatie in onze regio is zeer onstabiel. Ik vrees voor de Servische gendarmes en voor de Servische politie. Ik zou door hen vermoord worden. Ik heb geen rechten in Servië.”* Op de vraag of verzoeker nog contact had met mensen in Servië, antwoordde hij: *“Ik heb via het internet en via de telefoon nog contact met mijn broer. Hij heeft me verteld dat op 21 of 22 januari 2012 een huiszoeking plaatsvond in mijn huis. De Servische politie heeft toen een document opgemaakt. Over welk document het precies gaat, weet ik niet. Ik zal proberen om ook aan dit document te geraken.”* Tenslotte verklaarde verzoeker het volgende: *“De lokale politie is steeds aanwezig in onze wijk. Naast dit probleem heb ik ook een familiaal probleem. Mijn familie houdt niet van mijn vrouw en hierdoor kan ik niet terugkeren naar mijn ouders. Hierover heb ik reeds verteld tijdens mijn eerste verhoor.”*

Tweede verzoekster stelde dat haar echtgenoot alle documenten had voorgelegd. Ze gaf aan dat ze vreesde dat haar man gearresteerd zou worden door de gendarmes en de Servische politie. Op de vraag of ze nog contact had met mensen in Servië, zei tweede verzoekster: *“Ik heb enkel nog telefonisch contact met mijn familie in Servië maar ze vertellen me niets nieuws. Mijn man heeft wel nog contact met zijn broer in Servië. Hij heeft aan mijn man verteld, dat mijn man voor de rechtbank van Vranje of Presevo moet verschijnen.”* Ten slotte stelde tweede verzoekster: *“We hebben ook problemen met mijn schoonfamilie. Hierover heb ik reeds verteld tijdens mijn vorige asielaanvraag. Ik heb veel problemen en kan niet terugkeren naar Servië. Ik heb gezondheidsproblemen.”*

3.8. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in de bestreden beslissingen met betrekking tot de neergelegde convocatie vast dat deze niet vermeldt omwille van welke zaak eerste verzoeker zich dient aan te bieden. Naar aanleiding van zijn verklaring dat de oproeping verband houdt met een verkeersongeval, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds werd vastgesteld dit probleem van gemeenrechtelijke aard is en niet relevant voor de beoordeling van een vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Over de verklaring van eerste verzoeker omtrent de huiszoeking wordt gesteld dat hij zijn bewering op

geen enkele manier kan staven waardoor deze niet als nieuw gegeven kan worden beschouwd. Met betrekking tot de neergelegde paspoorten wordt tenslotte in de beslissingen gesteld dat de identiteit van verzoekers niet ter discussie staat. In de beslissingen wordt aldus besloten dat verzoekers geen nieuwe gegevens hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.9. Na een theoretisch betoog over artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht verwijzen verzoekers in hun middel naar een brief van de Luikse vzw 'Cap Migrants' van 25 januari 2012 die zij ook als bijlage toevoegen aan hun verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 3). De Raad merkt echter op dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat deze brief werkelijk aan de verwerende partij werd overgemaakt alvorens deze de bestreden beslissingen trof. In het administratief dossier kan van de brief van 25 januari 2012 geen enkel spoor worden teruggevonden en kan enkel een brief van de vzw 'Cap Migrants' van 23 januari 2012 worden teruggevonden, die gericht is aan de dispatching van Fedasil en die betrekking heeft op de opvangmodaliteiten van het gezin. Bijgevolg hoeft het geenszins verbazing te wekken dat er geen antwoord op deze brief in de beslissingen opduikt, zoals verzoekers opwerpen en kan op grond hiervan geen motiveringsgebrek worden aangetoond. Voor zover verzoekers de brief willen gebruiken ter adstructie van hun middel, dient te worden opgemerkt dat de Raad hierop geen acht kan slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

3.10. De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

3.11. Volgens verzoekers vormt de oproepingsbrief een nieuw bewijs van een voormalige situatie. De Raad merkt op dat verzoekers louter beweren dat de oproeping een bewijs vormt, maar niets inbrengen tegen de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de oproeping niet vermeldt omwille van welke zaak eerste verzoeker zich dient aan te bieden waardoor het stuk onmogelijk als een "*ernstige aanwijzing*" kan worden aanzien. Het betoog van verzoekers waarbij uit de brief van de vzw wordt afgeleid dat verzoeker zich bij de Politierechtbank moest aanbieden naar aanleiding van een verkeersongeval en dat in België evenmin de motieven waarom men moet verschijnen vermeld zijn, is niet van aard om afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris, gestoeld op de in punt 3.7 weergegeven vertaling, dat de neergelegde convocaties geen enkele aanwijzing bevat over de reden waarom verzoeker wordt opgeroepen.

3.12. Voor zover verzoekers aanvoeren dat met de verklaringen van eerste verzoeker geen rekening werd gehouden, stelt de Raad vast dat hun kritiek feitelijke grondslag mist aangezien in de bestreden beslissingen wel degelijk met de verklaringen van eerste verzoeker rekening werd gehouden. Er werd echter naar aanleiding van zijn verklaringen over de convocaties besloten dat over het verkeersongeval reeds door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd beslist dat dit een feit van gemeenrechtelijke aard is. Met betrekking tot de verklaringen van eerste verzoeker naar aanleiding van de beweerdde huiszoeking in zijn land van herkomst, pogen verzoekers om aan te tonen dat dit element wel degelijk een nieuw gegeven uitmaakt omdat uit het geheel zou blijken dat het "*hoogst waarschijnlijk*" is dat de vervolgers van eerste verzoeker hem thuis kwamen opzoeken. Verzoekers slagen er echter niet in de pertinente overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris te ontcrachten dat eerste verzoeker zijn beweringen omtrent de huiszoeking op geen

enkele manier kan staven en zijn verklaring bijgevolg niet als een “*ernstige aanwijzing*” kan worden beschouwd. Er kan op dit punt geen motiveringsgebrek worden vastgesteld.

3.13. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens “*nieuw*” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). Met hun stelling dat ook rekening gehouden moet worden met de verklaringen van eerste verzoeker, tonen verzoekers niet aan dat het voorleggen van de oproepingsbrief noopt tot een andere beoordeling dan deze van het Commissariaat-generaal in zijn beslissing van 18 oktober 2011. In de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, werd daarom terecht gesteld “*dat het CGVS oordeelde dat dit verkeersongeval met de gendarmerie van gemeenrechtelijke aard is en niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. (...) Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980*”. Verzoekers kunnen overigens geenszins worden bijgetreden waar zij stellen dat de verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een uitspraak zou inhouden over de gegrondheid van de asielaanvraag.

3.14. Waar verzoekers voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid te buiten is gegaan en ze stellen dat er sprake is van een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze schending *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd. De bestreden beslissingen doen immers geen uitspraak over de toekenning of de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, maar zijn gestoeld op artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, waarbij, zoals reeds gesteld, de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens heeft aangebracht.

3.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 of 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of een manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN